

ξίας ὀλισθήσασαι διὰ τοῦ στόματος καὶ φθάσασαι ἄνευ βλάβης ἄλλης μέχρι τοῦ τυφλοῦ, ὀστέων τμήματα, ἀκάνθαι ἰχθύων, πάντα σώματα δυνάμενα νὰ προκαλέσωσι φλεγμονὴν καὶ διάτρησιν τῶν τοιχωμάτων τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως (πρβ. εἰκ. 2, ἐνθα ὁρᾶται ἡ διάτρησις). Ἐπίσης κατηγορήθησαν ὡς αἰτίον τῆς σοβαρᾶς νόσου τεμάχια ἀποσπώμενα διὰ τῆς χρήσεως ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῶν μεμιλτωμένων σιδηρῶν μαγειρικῶν σκευῶν, συναναμιγνυόμενα μετὰ τῶν ἐδεσμάτων, εἰσαγόμενα δ' εἰς τὸν πεπτικὸν σωλῆνα καὶ παρεισδυόμενα κατὰ τὴν κίνησιν τοῦ περιεχομένου τῶν ἐντέρων εἰς τὸν αὐλὸν τοῦ τυφλικοῦ ἐξαρτήματος.

Ὅσον μὲν ἀφορᾷ εἰς τὰ ἀποτρίμματα τῶν ῥηθέντων μαγειρικῶν σκευῶν, εἶναι ἀποδεδειγμένον ὅτι οὐδέποτε ἀνευρέθησαν τοιαῦτα ἐντὸς τῶν παλυαρίθμων σκωληκοειδῶν ἀποφύσεων, αἰτίνας ἔχουσιν ἀφαιρεθῆ μέχρι σήμερον ὑπὸ τῶν διαφόρων χειρουργῶν. Πλὴν τούτου δύναται τις νὰ εἴπῃ μετὰ βεβαιότητος ὅτι τὰ τεμάχια ταῦτα τῆς μιλωδούς οὐσίας, οὐδεμίαν τραυματικὴν βλάβην δυνάμενα νὰ ἐπενέγκωσιν, εἶναι δυνατόν νὰ παραμείνωσιν ἐντὸς τῆς κοιλότητος τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως ὅλως ἀπαρατήρητα, ἐὰν ληφθῆ ὑπ' ὄψει ἡ ἀρκούντως πειστικὴ περιπτώσις γέροντός τινος ἀποθανόντος ἐν ἡλικίᾳ 88 ἐτῶν, ὅστις κατὰ τὸν βίον του ὑπῆρξεν ἐνζήλος ἐραστής τοῦ κυνηγίου, τὰ δὲ γεύματα αὐτοῦ τὸ πλεῖστον συνίσταντο ἐκ πτηνῶν φονευθέντων ἐν τῇ θήρᾳ. Οὐδέποτε τὸ ἄτομον τοῦτο παρουσίασε κατὰ τὸν μακρὸν βίον του ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον σύμπτωμα ἐκ μέρους τοῦ τυφλοῦ ἐντέρου καὶ τῆς ἀποφύσεως αὐτοῦ. Καὶ ἐν τούτοις κατὰ τὴν νεκροψίαν τοῦ σώματος αὐτοῦ εὐρέθη ἐν τῷ αὐλῷ τῆς σκωληκοειδοῦς ἀποφύσεως πληθὺς βληματίων μολύβδου (σκαγιῶν), ἅτινα ἐμετρήθησαν καὶ εὐρέθησαν 122 ἐν ὄλῳ.

Ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὰς ἀκάνθας τῶν ἰχθύων καὶ τὰς καρφοβελόνας, αἰτίνας ἐξ ἀπροσεξίας κατεπόθησαν καὶ ἐφθασαν μέχρι τοῦ τυφλοῦ, δὲν

Εἰκὼν 2.